

EL BORINOT

Any III - Núm. 63
5 febrer 1925
Subscripció:
Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La corresp. a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

COM PASSA EL TEMPS!

El prefecte: — Però qui és vostè?

Ella: — Servidora és una de las niñas desaparecidas.

Establiments MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

RAMON SUNYER
 JOIER
 Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Teléf. 813-S. P.

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÀSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONTS DE CAUTXÚ - BITLLETES COTONS - GLASSES - BENES
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES
 MARCA "LA GERMANA"
PITETS - BABERS - CALCETES TOT GOMA PER INFANTS - PILOTES I JOGUINES TOT GOMA
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORRÓS DE BANY - TELES PER LLIT - XUPADORS

PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO
 24 i 26. Sastre, modisto i Camiseria-BAS I TARRIDA
 » 33. Gavineria.—AMERICAN MACHINE.
 » 34. Institut Musical.—Acadèmia Ardevol.

CARRER CORTS CATALANES
 Núm. 614. Peleteria «LE RENARD».
 » 460. «Bombeta Minerva».—Radio-Telefonia.

CARRER CLARIS
 Núm. 102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS
 Núm. 72. CASIMIR VICENS.—Ceràmica i rajoles.

CARRER PRINCESA
 N.º 49. BAR ALBAREDA

CARRER MUNTANER
 N.º 65 Ribas i Ferrer. Bib. Regina *Noveles escullides*

CARRER CONDE ASALTO
 N.º 15. Mobles a plazos i comptat.—JOSEP MACIÀ.
 » 95. «LA CORONA» Braguers, Vies urinàries.

CARRER BOTERS
 N.º 4 F. MONFALCÓN. Tapisos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL
 N.º 1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
 » 9. Llaneria y Sederia.—CASA PUIG.
 » 17. Sederies y Llaneries. Trémola.
 28, pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI
 2 i 4 Raspalleria Moderna —FERRÁN MAURI.
 » 7. Vels i Mantos.—ANTIGA CASA SALA.
 » 21. Articles de Pell.—J. SAUCH.
 Núm. 3, 2.º SASTRE.—L. MIR.
 » 14. Art. Fotogràfica.—S. COSTA.
 » 14. Fca. Plissats.—BRUTAU I MOXO.

CARRER BALMES
 RADIO-ELECTRIC. Manufactures, Balmes, 126

RAMBLA DE CATALUNYA
 N.º 124 Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.
 » 15. Pelleteria «La Siberia».—J. TICO
 » 20. Perruqueria.—J. MAYMO.
 » 42. Bar.—LA PAGESA DE LA RAMBLA.

CARRER DE LA BOQUERIA
 36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA
 N.º 2 1.º Lligas i Tirants CATALONIA

CARRER VILA-VILÀ
 Núm. 66 Falla i Aufals JOSEP CATALÀ

CARRER PORTAFERRISSA
 N.º 22 Gavineria i perfumeria.—VDA. DUCHEIN.
 » 25 Camiseria A. B DE CORNELLA

CARRER AMPLE
 Núm. 14. Braguers i envenatjes PALAU els millors

CARRER ARIBAU
 N.º 29 i 31 Perruqueria ENRIC SORIGUE

CARRER FONTANELLA
 N.º 18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SALAT.

CARRER JOVELLANOS
 Núm. 4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Picazo.

RONDA SANT ANTONI
 N.º 60. OLLA EXPRESS -Detalls a Import Acar.
 » 76. Billars patentats Xifré.—«LA ACTIVA».

CARRER SALMERÓN
 N.º 140. Articles fot. i radio —V. CALDÉS ARUS.

Radio-Telefonia i Electricitat

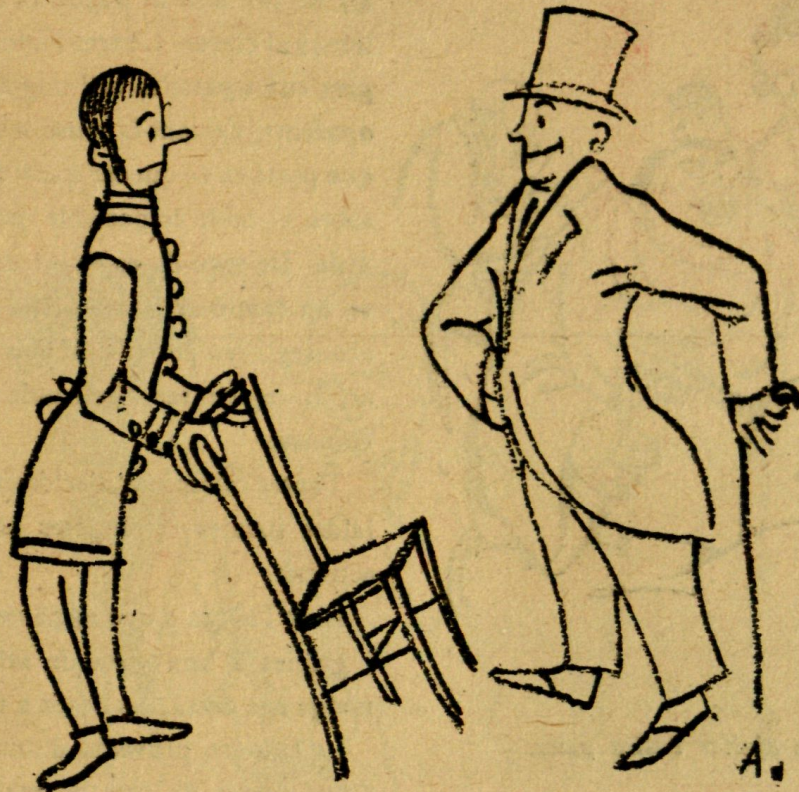
Taller electro-mecànic
 Llum-Força-Calefacció

Pere del Valle
 Corts Catalanes 580
 BARCELONA

A totes les llibreries

LA VIDA DE
PLATZER
 DE TORMES

2 pessetes

AVUI TOTHOM GASTA IRONIA: ADHUC ELS PORTERS.

- Que podria esperar el senyor ministre?
- Com vulgui... Segui, segui.
- Què trigarà gaire?
- No ho sé: aquest matí ha sortit de caçera.

LES CANDELETES DE LA CANDELERA

A han passat les candeletes de la Candelera, però sempre regalimen poc o molt. Veiam si us en podem fer passar una goteta, amb un punt de sal.

Aquest número ha passat per la censura militar.

Ara bé: aquest alcalde, que coneixia poc Barcelona, posava a Sans, i a un moment donat, per afers personals, hagué de fer via avall, vers la Reforma. Puja al tramvia, s'asseu com pot (no cal dir que comodament, no), i amb un gest d'aguait i de mitja malfiança alhora repara a veure què fan els altres passatgers; car suposa — i suposa bé — que al tramvia, no

deixen anar-hi de franc.

Aleshores un individu del seu costat, en passar el cobrador fica mà a l'armilla, dóna uns cèntims, i diu: «Antonio López»; el cobrador li allarga el bitllet. Acabat, el cobrador s'adreça a l'alcalde. L'alcalde, molt formalment i amb veu clara i sonora cuita a dir-li: «Macià Pons», que era el seu nom. La gent esclafí a riure. L'alcalde pensà: «són estúpids els barcelonins! a veure per què si un es diu Antonio López, i no fa riure, un altre no pot dir-se Macià Pons, sense fer riure!»

L'alcalde va arribar per fi al lloc on havia d'anar, va enllestir la seva feina, va tornar via amunt, cap a Sans. També puja al tramvia; les operacions són, si fa no fa, les mateixes d'un parell d'hores abans. El que seia al seu costat diu, traient-se uns diners: «Tarragona» (carrer d'aquest nom junt al qual passa el tramvia). L'alcalde pensa: «Ah! ja entenc; a l'anada et pregunten com et dius; a la tornada d'on ets», i traient-se la moneda per pagar, diu: «Montblanc».

BARBERIA

—Ara torni'm a afaitar l'altra galta.

—Com!

—Sí: perquè amb el poc a poc que va, m'ha tornat a créixer el pèl.

TIPUS I TRIPES

LES PATATES ESTRANGERES

A casa varen tenir la pensada de fer patates. Varen anar a cal graner i com sigui que no en van trobar del país, en compraren d'estrangeres. Ah! quines patates, les patates estrangeres! Hom les tirava per terra i botien com si fossin de goma. Als veïns de baix i a les veïnes de dalt, els calgué de protestar molt enèrgicament del piloteig.

Un gosset jugant amb una, hi deixà caure una dent i dos queixals.

Un lloro poca-solta que no sé quins tràfecs tenia amb un tal «Carretero Audaz» per dir-li tantes porqueries com li deia, en va agafar una amb la pota i molt gentilment intentà de rosegar-la, però, ca! impossible! Per molt lloro que

fos ni tan sols la pogué ratllar. Enfurismat, la llençà al carrer. L'excel·lentíssima patata estrangera anà a parar al bell mig del clatell d'una dida opulenta, deixant-la sense sentits; i la criatureta que portava va quedar quasi morta en caure-li a sobre el molt respectable pes de la respectuosa dida. De seguida es reuní molta de gent. Per fi en un camió de les obres del «Gran Centímetre» aconseguiren portar-la al més allunyat dispensari, on li registraren l'esferoide tretze mil·límetres enfonsat.

Tantes calamitats, decidiren de fregir les maleïdes patates estrangeres amb tota rapidesa i activitat.

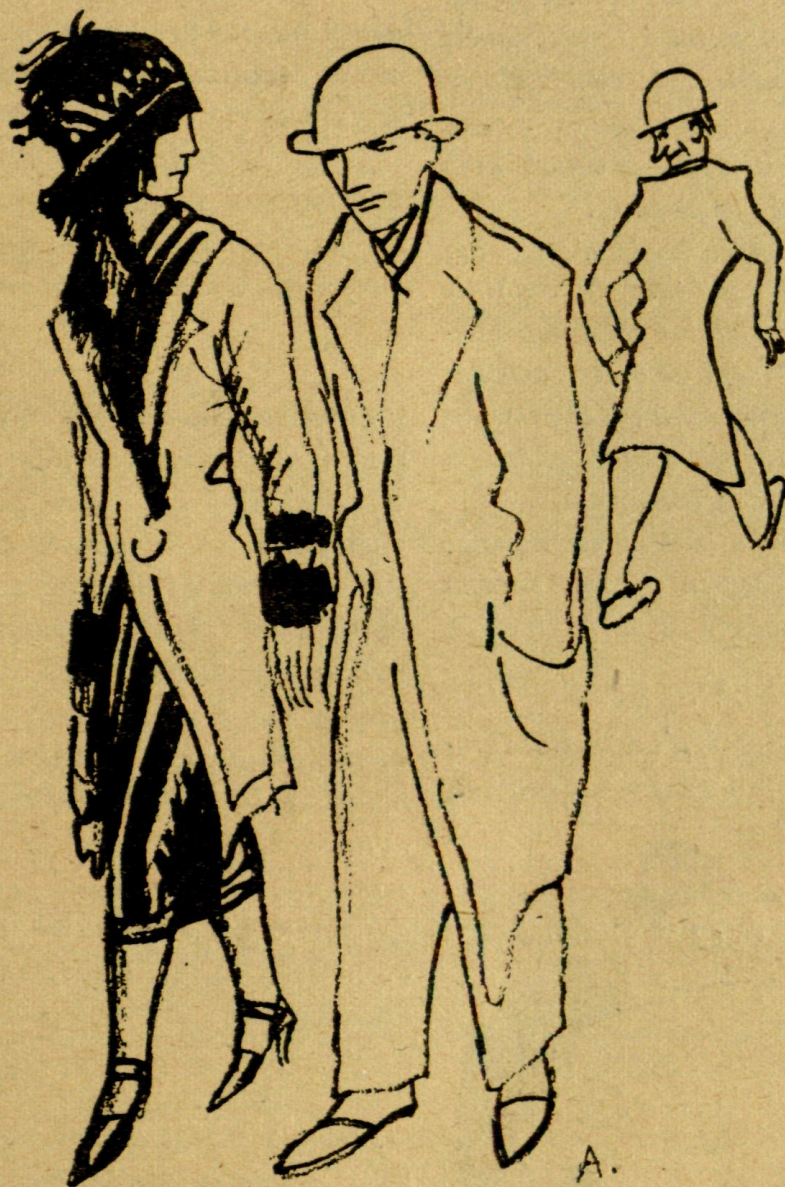
Amb l'ajuda d'una raspa de fuster, les pelaren i gràcies a una serra de serrar ossos, que un metge ens deixà, les feren a trossos convenients.

La cuinera, proveïda d'una careta d'esgrima i d'uns guants de cota de malla, es disposà amb molt d'heroisme a complir la seva difícil tasca. Però, pobreta, no ho aconseguí pas. Les patates en veure's a l'oli bullent, boteren i saltaren amb tanta de fúria que enrunaren el sostre de la cuina, morint l'abnegada cuinera víctima del seu deure.

A casa, d'ençà d'aquesta data, no farem mai més patates forasteres; esperarem el temps de les carabasses, que, encara que no siguin del Prat, al forn són molt suculentos. Les patates no, les patates estrangeres no valen res, res, res.

PEP. GAR.

— Com és, noi, que no et saluda? Que li has fet alguna cosa?

— Sí; molts favors.

GERMINANT

(Glosses a l'Orfeó Montblanquí)

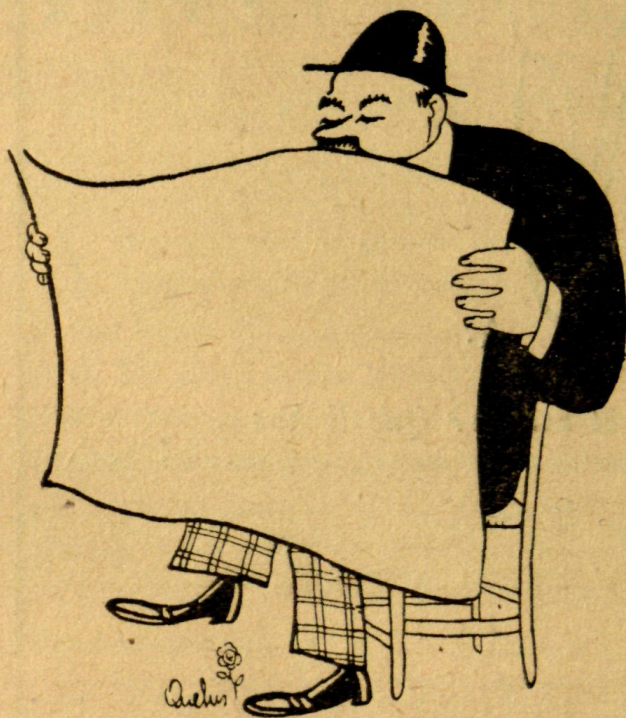
DEL SEU PRESIDENT: J. VENDRELL

VEIEU com no tot són coses banals i putineres? Recordeu-vos del diumenge, dia 1 de febrer, que esclataven a Barcelona els cants de l'Orfeó Montblanquí, com esclaten els ametllers al camp, amb quina virior, amb quina ardidesa, amb quines colors, amb quina força d'alegria i de joventut.

De la raça dels Vendrell havia d'ésser qui dirigeix i dona vida a aquest cor de cantaires gosariem a dir únic a Catalunya. Josep Vendrell, tot jove, tot inspiració, tot arborat d'ideal. Qui ha vist el naixement i la creixença d'aquest home es diu meravelles: ell ha fet el prodigi a força de penetrar ànima endins, treballant i treballant, constantment, silenciosament, així com fa sa mel l'abella brunçenta de la soledat.

DE LES SEVES NOIES

Quan amb una veu tendra i melodiosa sentiu cantar allò de «Sota un salze sentada una

LLEGINT LES INFORMACIONS DEL DIARI

—“Chuleria” i dones guapes... Vaja, sí; cada dia diu el mateix.

nina...» o allò de «A la vora de la mar hi ha una donzella...» un hom pensa tot seguit en les noies de l'Orfeó Montblanquí. Es aquesta noia Montblanquina el tipus de la donzella graciosa, i gentil, i olorosa, de les bones herbes i de les flors camperoles, que us encisa; i és l'ocell que, àdhuc a l'hivern, sap fer unes tonades que us bressen el cor, que us acaronen la fantasia, us fan somniar en els dies venturosos que vindran, plens de llum.

La gorja de les noies montblanquines és una finísima gorja d'argent, de la qual surten les modulacions més delicades. Elles tot l'any són com un jardí de primavera florida.

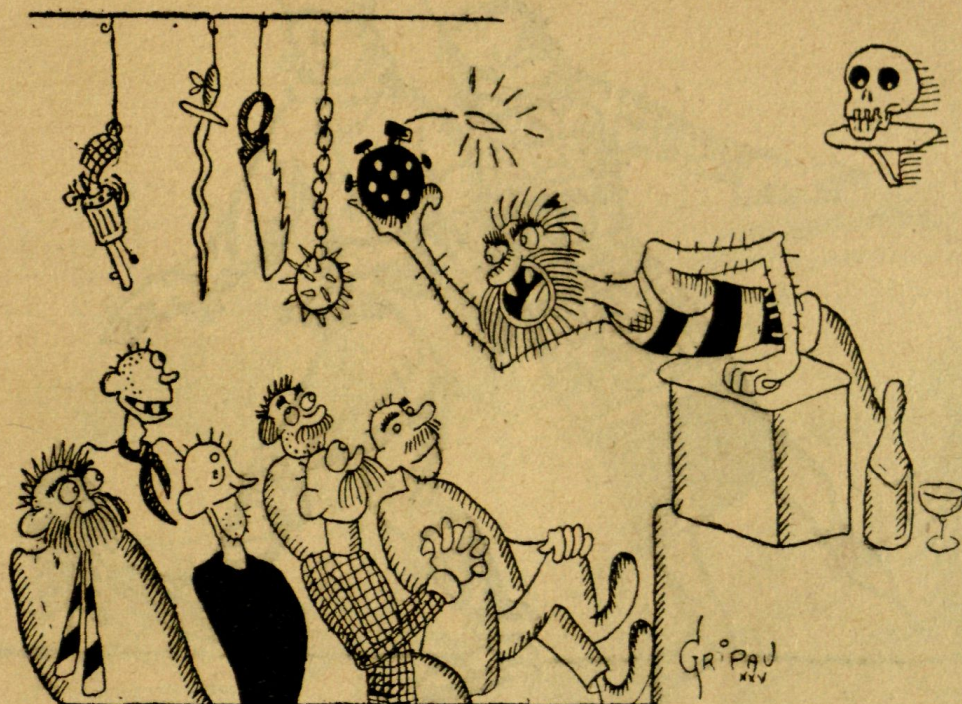
DE LA MASSA CORAL

Si un poble avença pel seu camí, compacte i disciplinat, plens de llum els ulls, amb tot de força al braç, aquest poble el trobareu representat en la massa coral de l'Orfeó Montblanquí. Si del fons del temps sentiú la remor d'un es veus harmòniques, que és alhora la remor racial que us fa vibrar l'ànima, penseu que aquesta remor és la de l'Orfeó Montblanquí que allà, dalt de la Conca, vora mateix de les augustes pedres de Poblet, canta la fe dels destins; perquè cada un dels que formen la seva massa, té fe en la terra i cadascú té fe que damunt les seves espatlles pot bastir-se el carreu mestre del gran palau de l'esdevenidor.

DEL CONCERT

L'espaiós casal de l'Orfeó Català no minvava pas de categoria, havent esdevingut el casal de l'Orfeó Montblanquí; amb això resta tot dit. El Palau tenia un aspecte brillant. Començava la festa amb la conferència del savi canonge doctor Sabaté, sobre la història i els monuments de Montblanc. Seguia l'execució del concert, emoció contínua. Feia temps que hom no havia experimentat un sacudiment d'esperit com aquell. Ens convenia, No diguem res més... Reprenguem amb més coratge que mai nostre treball!

F. IDEL

BELLA MANERA DE FER ADEPTES COMUNISTES

—Sí, companys: en el nou règim s'ha de donar al Comitè tot, tot!
(Un del públic):—La sogra, també?

El món en perill

A nys enrera un savi astròleg novayorquí, parlant de la pau mundial que aleshores reinava, feia les següents declaracions a una colla d'entusiastes de la política: «Aquesta pau actual és induradera, és a dir, que s'acabarà d'aquí a pocs anys. Tot Europa, Assia, Africa, Amèrica, i la resta del món estarà en guerra. I aleshores desapareixerà aquest món que tan pacíficament es governa».

Aquestes són les «impressions» que donà el savi conferenciant no detallant els motius que induïrien a aquesta revolució mundial.

Nosaltres, com que no som supersticiosos, creiem amb tota fe en possibles guerres, revolucions, etc., però no que s'acabi el món tan aviat; perquè, tanmateix ens resta molta feina a fer.

Ara que quan certes coses es diuen, algun fonamentet o fonamentàs hi ha. Compteu:

Entre les bombes que tot sovint exploten davant l'Ajuntament de Lisboa, el recent eclipsi de Sol cremador d'aparells radio-telefònics, les maquinacions d'Alemanya,

i l'increment més ferm que cada dia agafa la Radio a Barcelona, etcètera, hom preveu que el món treurà aviat foc pels queixals o per algun altre lloc.

Repeteixo que no sóc supersticiós, ni crec en bruixots, encara que n'hi hagi tants; però quan el vent xiula... Un amic meu, En Carles Sugrañes, al qual li agraden molt els idiomes, i que és aficionat fins al cap d'amunt a la Radio-telefonía, propietari de cinc o sis aparells amb sucursals a «províncies», m'assegurà, segons una conversació que sentí per radio, que hi haurà d'aquí a poc, greus esdeveniments a la política mundial.

Què serà, què serà?... Un altre Metro-trenta, potser? Que haurà ressuscitat Napoleó..... Veurem!

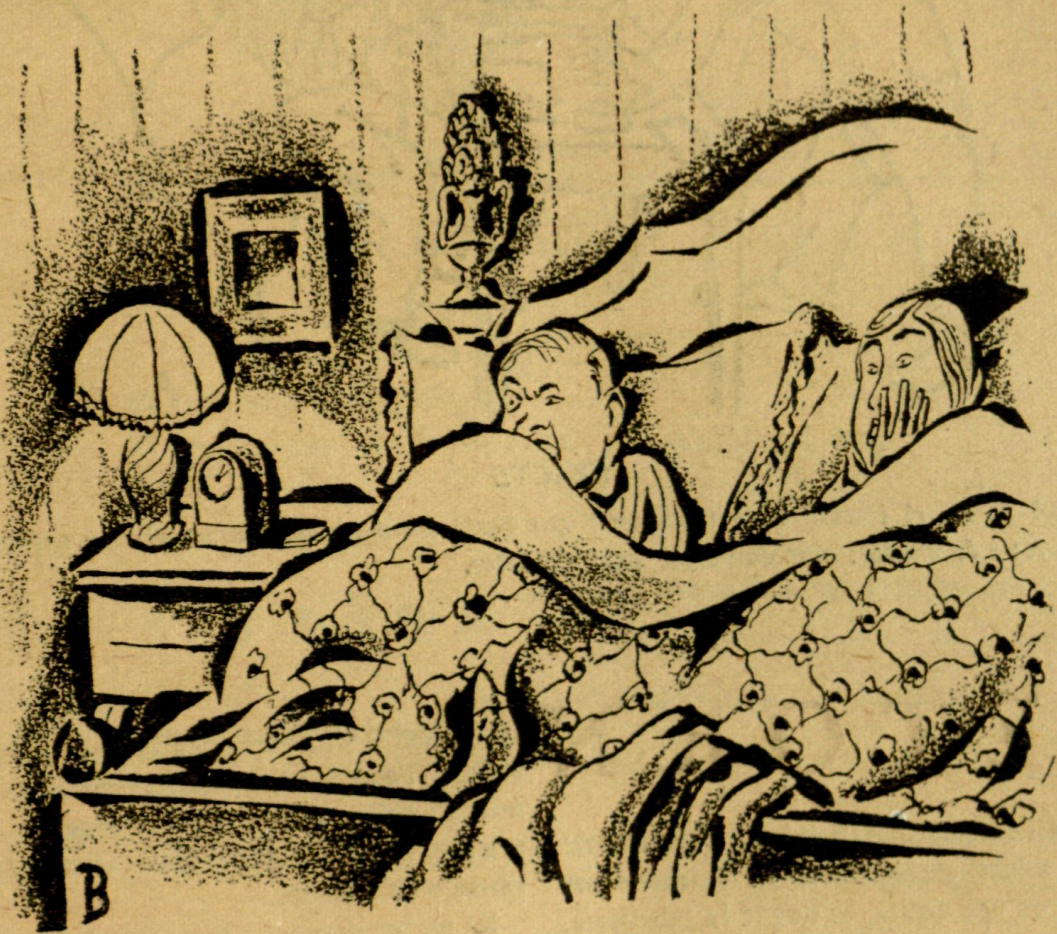

Aquest número ha passat per la censura militar.

CANÇÓ FLORIDA

ELS AMETLLERS JA FLOREIXEN
EN LA PLANA I EN LA VALL;
TAMBE LA CARABASSERA
COMENÇA A FLORIR-SE JA.
LA GALERIA ES FLORIDA,
ES FLORIT EL PATI GRAN
I ES MOLT FLORIDA LA SALA
PERQUE MOLT L'HAN AFEMAT.
I ALTRES COSES ES FLOREIXEN
QUE NO ENS CAL ANOMENAR,
CAR L'OLOR DE FLORIDURA
PROU US LES POT INDICAR.

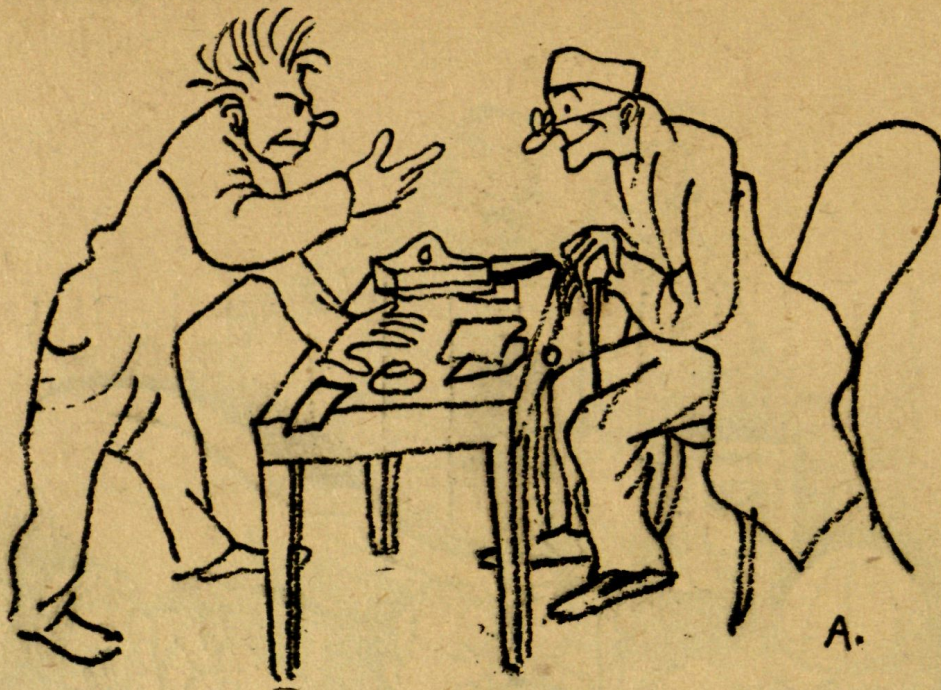
RAU-RAU

EL PENSAMENT DE LES DONES

— Noia: on és el revòlver? Em sembla que un lladre s'ha amagat al teu armari de robes.

— Ah! pobra jaqueta i faldilla bona!

EXACTE

—Això no és el tracte! Vàrem convenir que vostè em deixaria el diner al cinc per cent.
—Sí, sí: i és exacte: cinc duros per cent pessetes.

RETORN

EN Nasi Pelendengues tornà al poble. Per tal de millor expressar-se, en Pelendengues s'acomodà en una cadira, es tragué la tabaquera, caragolà una cigarreta i s'explicà com un home.

Ni els anys ni els desenganys no han restat força a la seva imaginació, ni ha canviat de forma en comportar-se. El marciment de la seva proverbial arrogància desapareix bentost obra la boca no sols per parlar, sinó per menjar i beure; que gràcies a Déu, no li manca l'apetit.

L'invertebrat costum de parlar feu-li brollar una latíssima peroració lloant-ne els propis actes esmentant-ne fets i no fets que admiraven l'auditori. Hom diria que a En Pelendengues no li cal padrina que l'alabi, car ell sol es fa la feina. Podríem comparar-lo a aquells còmics dolents que surten a fer *bolos* pels pobles. Ells són l'empresari, l'autor de l'obra, el director d'escena i el personatge principal: tot d'una peça.

Si el negoci els reïx, arriben amb la guixeta i els aplaudiments; pel contrari, arriben sols amb els cabals i... cames ajudeu-me! tal dia farà

l'any. Val a dir, però, que la *pose* adoptada es seriosa, l'accent persuasiu, l'argumentació ingènua. El qui no els coneix s'hi enganxa, puix de primera matèria enganxadissa acostumen disposar-ne amb abundor.

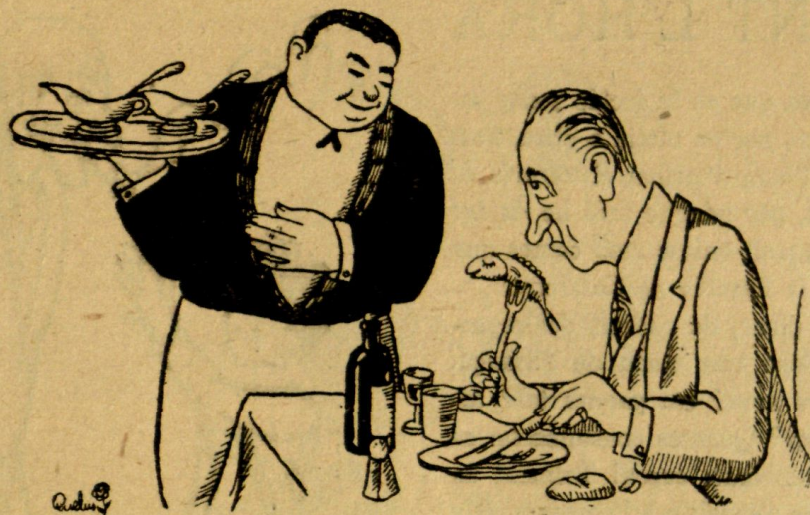
En parlar, doncs, En Pelendengues, ho feu amb grossa prosopopeia referint tot el que li plagué d'aquell país on havia estat. Descriuí el panorama, els principals costums, esmentant-ne les arts sumptuàries, les lleis, la música i la literatura. Res no digué de la llengua; no els entengué mai.

Eren cosa deliciosa les *causeries* d'En Pelendengues. Explicava guatlles a malgrat de saber que ningú no se'l creia d'un mot. Tirava avant, sense enrogir-se-li la cara conservant l'aplom, aquell aplom que el distingua.

Però el seu èxit fou efímer!

Els Pelendengues abunden; són gent tabalot i atraient, perquè són faceciosos, capaços d'encaixonar-se'n mitja d'aiguardent, o d'arrancar-se amb una *guajira* de les que fan posar en blanc els ulls de certa gent.

Nosaltres els tenim per uns *poques soltes*, i ho són.

DESPRES DE FESTES

El cambrer:—Quina salsa?

El client:—Què us diré... potser una mica d'àcid fènic.

SETS I VUITS

L'estimadíssim lector sap perfectament que aquest número, com tots els altres, ha passat per la censura militar.

* * *

El Granquilometropolità diu que abaixarà les tarifes. Que és una de tantes formes d'aixecar la camisa.

* * *

A últims de desembre s'havien de començar les obres d'urbanització de la Plaça de Catalunya; després s'havien de començar a últims de gener; ara s'han de començar a últims de febrer...

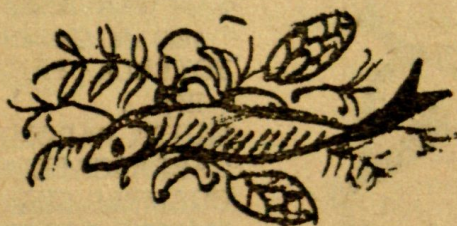
Ja estem frisosos. Ja les voldríem veure acabades per contemplar al bell mig de la nova plaça monumental aquella grandiosa mona que diu que hi haurà.

* * *

Per fi havem pogut esbrinar per què triguen tant a començar la urbanització de la plaça de Catalunya. Es que el senyor Nebot ha estat cridat a Londres per adobar la cúpula de la catedral de Sant Pau, que amenaça ruïna. Com s'ho farien a Londres, sense el senyor Nebot!

* * *

Yat-Beig-Benhí, capítost dels rebels de la Xina, diu que ha estat fet presoner; i diu que ha triomfat Bon-Cap-Deruc.

ESPERANT L'HORA

HEUS ací una cosa que es fa inclús sense saber-ho. Tothom, per un motiu o altre, l'espera l'hora. Esperar l'hora d'arribar el tramvia és cosa despacientadora, per bé que més ho és fer cua a l'estanc o en aquell quiosc amb cames que hi ha al començ de la Rambla de Catalunya.

Esperar l'hora de dinar, de cobrar, del repariment del correu, dóna una mena de frisança. Em donaran canalons avui? em pagarà tal? rebré lletra de la xicota? Quantes consultes no es fan al rellotge en semblants casos! Talment us sembla que les burxes s'encallin a l'empenta dels dubtes que s'amunteguen per donar-vos patiment.

Tant per tant, el millor es esperar l'hora d'anar a dormir. Hom s'ho pren de moltes de maneres; llegint anuncis del *Ciero*, les resenyas del fut-bol, espiant els promesos del davant de casa, donant un volt pel concorregut passeig de Colomb o traient el nas a la tertúlia del Continental. Cosa molt diferent és l'esperar la son que us vingui quan sou colgat al llit. Es indescriptible el turment d'esperar qui no ve.

Espera el bon pagès l'hora d'arreplegar la collita; el jugador espera en va l'hora de guanyar allò perdut; l'ingenu seminarista espera l'hora d'estrenar la mitra; la casada gràvida també espera l'hora d'infantar. El malalt crònic diu que espera l'hora d'acabar les sofrences, i la raspa—sempre!—espera l'hora de festejar.

No hi ha dubte que la vida és esperança i, dissortat qui no espera una cosa o altra, per bé que diu l'adagi que "esperant vaig perdre un plet".

Cal esperar, doncs, si altra cosa no, que ens arribi l'hora de la mort de tot allò dolent que ens irrita i fa molesta la vida; aquesta vida ruberta d'amargors en la qual no sempre hi impera allò que feu cèlebre a En Bernat Xinxola, de la llibertat, la igualtat i... aquell formatge d'Hollandia (sic).

EL DOCTOR ARMILLA

—Tota ma vida que fumo; i ja en compto més de 80.

—Sí; però si no hagués fumat, potser ja en comptaria més de cent.

Canvi de noms en les estacions

- EN EL FARO (Alfar).
- PALABOCADO (Palamós).
- DEMASIADO LIMPIO DE LA SELVA (Masanet de la Selva).
- BUEN ASTRO (Bonastre).
- MONTE ENTENDIMIENTO (Montseny).
- VALLE GARGANTOSA (Vallgorguina).
- SANTA MARIA DE CARCOMA (Santa Maria de Corcó).
- SAN JULIAN DE VILLA TORCIDA (Sant Julià de Vilatorrada).
- SOL Y VIEJA (Solivella).
- CAMPO DE ABANICO-L (Campdevàrol).
- SAN GERVASIO DE CACEROLAS (Sant Gervasi de Cassolas).
- BOTELLA PARA AQUELLO (Ampolla-Pereülló).
- SANTA PALOMA (Santa Coloma).
- CARRASCALERO (Argelaguer).
- CUANTAS SIERRAS! (Casserres).
- MANTIS RELIGIOSA (Lin.) (Plegamans).

—I quan vares dir al teu promès que no tenies dot, què et va respondre?
—Oh... no ho sé: no l'he vist més!

POBRA TELEFONIA SENSE FILS!

EN el senyor Torrabadella-Sistachs, el jove industrial ben conegut, cap idea hi roman improductiva. A ell, és sabut, es deu la famosa empresa de la *Conservació dels Capells de palla durant l'hivern*. Si aquest afer, tan interessant, no ha donat encara resultats prou palpables, és perquè l'educació del públic està per fer i perquè totes les persones que donen les seves pells a conservar durant l'estiu no han agafat l'habitud d'enviar els seus capells de palla a guardar durant la mala estació.

El senyor Torrabadella-Sistachs es trobava un dia a un teatre del Paral·lel on es representava *Robinson Crusoe*. Molt emocionat per l'infortuni del naufragi, observà amb plaer que una ampolla llençada al mar pel desgraciat anglès arribava al cap de deu anys a l'Escola per a la fabricació de

paperines "La Ideal" on precisament es trobava el fill de Robinson.

En Torrabadella-Sistachs es digué llavors amb raó: Com és que no han estat encara utilitzades les bones disposicions de la Providència, la qual afavoreix tan bé la correspondència per ampolles entre els naufragis i llurs famílies?

El senyor Torrabadella-Sistachs es decideix a crear a la Barceloneta, a l'Hayre, a Londres i a Nova York, la "Gran Companyia d'Ampolles a la mar".

Aquesta Societat, que disposarà d'un capital molt elevat, armarà un cert nombre de vaixells encarregats d'anar a recollir les ampolles a la superfície dels dos Oceans, i de remetre-les, pels mitjans més ràpids, a les famílies dels Robinsons. Al costat d'aquest sistema de comunicació, la

T. S. F. (o sigui telefonia sense fils) fa un ben trist paper.

Les famílies poden escriure a llurs parents desapareguts. La Societat no s'encarrega, entengui's bé, en aquest darrer servei, de remetre les ampolles a les pròpies mans de llurs destinataris. Tampoc admet objectes recomanats.

Per comprendre bé el funcionament de la nova empresa, prenem, si us sembla bé, un exemple:

El senyor N..., vell llop de mar, ha desaparegut en un naufragi.

La senyora N..., qui vol comunicar-se amb son marit, escriu en un tros de paper una lletra d'aquesta guisa:

"Estimat marit:

"On ets? Com t'ho fas? Nosaltres esperem amb angoixa noves teves. Diga'ns si estàs bo, i on et trobes exactament.

"Diga'ns també on has amagat la clau de l'armariet del vi ranci, que no hem reeixit a obrir-lo des de la teva sortida".

Acabada la lletra, la senyora N..., l'introduirà dins qualsevol flascó de perfumeria i l'adreçarà, amb un segell especial de franqueig, al director de les oficines de la Companyia. L'adreça serà enganxada part de dins de l'ampolla de manera que es faci llegidora a través del vidre. Portarà el nom, cognoms i sobrenoms del naufrag i la indicació dels paratges on devia desaparèixer: els voltants de la terra del Foc, per exemple.

El vaixell *Don Santi en orris*, que passa per la terra del Foc en la seva *tournee*, anirà a deixar l'ampolla. Un plaç màxim de tres mesos s'escola entre la remesa de l'ampolla i l'abandonar-la al mar. La bona fortuna s'encarrega del restant. Si hi ajuda, la resposta del capità podrà arribar a la senyora N... al cap de sis mesos més. I la pobra dona llegirà amb emoció noves del seu marit.

"Estimada Melània:

"Aquí em tens completament sol, en una illa deserta, de la qual no sé ni el nom. En tindrà només un? He perdut en el naufragi el meu sextant i la meva brújula. No puc dir-te exactament on sóc. Estic reduït a esperar el pas dels vaixells. Potser seré repatriat dintre quinze dies,

potser d'aquí seixanta anys. Envía'm unes quantes ampolles amb diversos objectes que em fan falta.

"Primer: uns molls de riçar el mostatxo; segon: un petit aparell telefònic per instal·lar entre la meva cabana i el meu observatori de la costa; tercer: una mica de cotó rosa per posar-me a les orelles.

T'abraça,

Eugèni".

"He rebut pel darrer correu una lletra del casament de l'Andreuet. Envía-li directament la meva enhorabona, car em queden molt poques ampolles".

P. I. S. P.

NOVETATS SITGETANES

Hi han grans ofertes d'homes nous per a càrrecs de vocal o consonant en Juntes Directives, Corporacions i No-Corporacions: al punt de parlar-se ja d'establir una mena de Borsa del Treball que, naturalment, es nomenaria Borsa de Disponibles de Qualitat. Entre ells, s'han constituït grups i subgrups; per exemple:

Homes nous de trinca:

Joan Arias
Joan Matas
Magí Hill
Magí Farran

Homes nous:

Josep Sunyer Alaix
Salvador Casamitjana

Homes semi-nous:

Josep Soler Tasis
Enric Roca
Joan Mitjans Julià
Sadurní Llansó Giralt
Josep Selva Junyent
Joan Duran i Garbanzo

Un altre dia continuarem les classificacions, indicant a l'ensem les condicions que individualment o globalment estipulen.

PESCARET

APARELLS I ACCESSORIS

PER A LA

RADIO TELEFONIA

DE LES MILLORS MARQUES

VENDA AL MAJOR I DETALL

CARRER CANUDA, N.ºS 45 i 47

— B A R C E L O N A —

DIPOSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC

JOSEP CLAVELL

*Podeu adquirir el
primer volum de*
EL BORINOT
enquadernat

*(mig any)
a les llibreries.*

PREU 20 PESSETES

JAUME MERCADÉ

JOIER

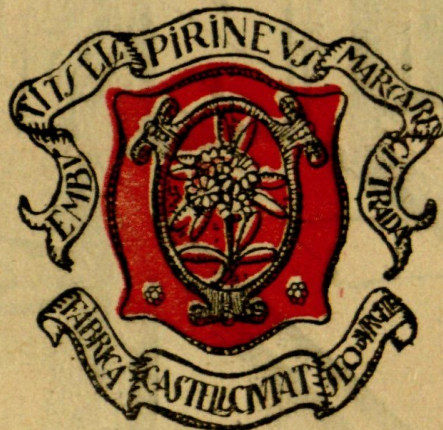
Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1375-A

BARCELONA

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Quingles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)

EL BORINOT

Any III - Núm. 63

5 febrer 1925

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corrisp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

- B
- Quan te començarà el retrat el pintor Seraff?
 - Em carrega molt; sempre diu demà, demà!...
 - Deu ésser futurista.